

Svajonų
ROMANAI

SIDNĖJAUS
1
NUOTAKOS

KANDY
SHEPHERD

Istorija
apie Meilę

Knvygute.lt

Kandy Shepherd

**ISTORIJA
APIE MEILĘ**

Trijų knygų serija
„Sidnėjaus nuotakos“
Pirma knyga

Versta iš Kandy Shepherd,
Gift-Wrapped in Her Wedding Dress, 2015
© Kandy Shepherd, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Jauneikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Ana Gorbatova, dizainas, 2018

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0369-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

1

Taip, jis tikrai supykėdė žurnalistus. Vėl. Išimti iš konteksto ir iškraipyti Dominyko žodžiai mirgėjo laikraščiuose, socialiniuose tinkluose ir televizijoje.

Milijardierius verslininkas Dominykas Hantas atsisakė prisidėti prie kitų įmonių vadovų aukų per labdaros vakarą benamiams paremti.

Dominykas kumščiu trenkė į stalą taip stipriai, kad skausmas persmelkė ranką. Sakydamas kalbą per įmonės kalėdinį vakarėlį jis *neatsisakė* paremti labdaros organizacijos. Jis tik *atsisakė* viešai išlįsti iš tos kartoninės dėžės pačiame Sidnėjaus operos teatro kieme. Aukoti dėl kilnaus tikslo svarbu, bet jis tai darė anonimiškai. *Kodėl šito neužtenka?*

Dominykas paslėpė veidą delnuose. Kitados jis iš tikrųjų turėjo miegoti nedidelėje kartoninėje dėžėje. *Niekada* ten negriš – net ir dėl kilniausio tikslo. Negalėtų paaiškinti, negalėtų atskleisti savo praeities. *Niekada.*

Jausdamas sunkumą skrandyje Dominykas toliau skaitė naujausius neigiamus žiniasklaidos atsiliepimus apie save. Įmonės rinkodaros skyriaus vadovas pasistengė viską surinkti į

vieną ataskaitą.

Buvo galima nuspėti, kad žurnalistai primins, kaip stipriai jis nemėgsta Kalėdų. Dominyką ir vėl citavo klaidingai. Taip, tiesa, jis nepakentė šio šventinio laikotarpio. Bet ne dėl tų priežasčių, kurias taip vaizdingai aprašė žiniasklaida. Ne dėl to, kad buvo *Skrudžas*. Kaip smarkiai jis niršo dėl jam prikabintos etiketės ir šmeižto, kad neaukoja labdarai. Jautėsi beviltiškai, priskiriamas garsiausiems Australijos multimilijonieriams šykštuoliams. *Tai pati didžiausia netiesa.*

Dominykas manė, kad tai jo asmeninis reikalas, kiek pinigų jis skiria labdarai. Bet šį kartą negalėjo nekreipti dėmesio į susiklosčiusią situaciją. Jau beveik pasirašė viską pakeisiantį sandorį dėl susijungimo su įmone, kuriai vadovauja žmogus, puoselėjantis itin tvirtas moralines ir filantropines vertybes.

Skrudžo vaidmuo dabar jam pakenktų. Dominykas privalo viešai įrodyti, kad nėra šykštuolis. Tik atskleisti visos tiesos apie labdarai skiriamas sumas taip pat negali – taip tik nuplėštų kruopščiai kurtą šydą nuo savo praeities.

Atrodė, kad išeities nėra. Kol įmonės rinkodaros vadovas pasiūlė surengti dosnų labda-

ros vakarą Dominyko užmiesčio namuose.

- Tavo vardas laikraščiuose turi mirgėti dėl kitų, tinkamų, priežasčių, - patarė jis.

Dominykas negalėjo nė pagalvoti, kad bus įsiveržta į jo privatų gyvenimą, bet sutiko su pasiūlymu. Įmonių sujungimas buvo pernelyg svarbus. Jei tam reikia surengti vakarėlį, jis nustumis nuogaštavimus į šalį.

Tik suorganizuoti tokį vakarėlį ne juokas. Jis turi daugybę klientų. Didžiausia bėda, kad trys renginių organizatorės, su kuriomis kalbėjo, jam pasirodė nekompetetingos ir pokalbiai baigdavosi vos prasidėję. Eilė ketvirtai. Jis pažvelgė į akį traukiančią vizitinę kortelę ant stalo. Andrėja Niومان iš įmonės *Vakarėlių karalienės*. *Joks vakarėlis nėra per didelis ar per mažas* - skelbė užrašas ant kortelės.

Vakarėlių karalienės. Įdomus verslo pavadinimas. Nė iš tolo neprimena rimtos įmonės. Ar tikrai atitiks keliamus reikalavimus? Pavadinimas netgi galėtų būti lemiamas veiksnys apsisprendžiant, ar įmonė, kuri iš dalies bus atsakinga už jo tarptautinių ryšių plėtojimą, tinkama.

Dominykas dirstelėjo į laikrodį ant riešo. Ši ryt nusprendė dirbti iš kabineto namuose. Pa-

nelė Niومان kaip tik turėjo atvykti į susitikimą su juo čia, užmiesčio rezidencijoje, kur ir planuojamas vakaras. Nors įmonės pavadinimas traukė dėmesį, jis nesitikėjo, kad Ketvirtoji Renginių Organizatorė bus bent kiek labiau patyrusi nei prieš tai kalbintos trys. Bet Dominykas jai pažadėjo dvidešimt minučių dėmesio. Tai būtų sąžininga, o jis sąžiningas žmogus.

Sučirškė durų skambutis. Pačiu laiku. Na, bent jau punktualumas – viena iš teigiamų Andrėjos Niومان savybių. Dominykas pasuko marmuriniais laiptais paradinių durų link.

Pirmas įspūdis pamačius moterį, stovinčią prie durų slenksčio, – graži. Ne įprastai graži, labiau įdomi. Ovalus veidas įrėmintas tvirtai surištų šviesių plaukų, plati dosni burna, neįprastos žalios spalvos akys. Vyras pagavo save spoksant į moterį kiek daugiau, nei pridera. O vos pastebimas jos lūpų šypsnyis leido suprasti, kad ji tai pastebėjo.

– Labas rytas, pone Hantai. Esu Endė Niومان iš įmonės *Vakarėlių karalienės*. Ačiū, kad pasakėte vartų kodą. Jūsų apsauga sunkiai įveikiama, čia tikra rytų priemiesčio tvirtovė.

Ar ką tik nuskambėjęs kimus jos balsas pabrėžtinai šiltas? Net jei ir taip, jis neužkibs.

- Vartų kodas galioja tik kartą, panele Niu-
man, - jis nė neketino slėpti įspėjamo tono.
Prieš tai apsilankiusios trys renginių organiza-
torės jau niekada negaus naujo vartų kodo.
Bet nė viena iš jų nė iš tolo nepriminė Andrė-
jos - nei išvaizda, nei elgesiu.

Ji buvo aukšta. Segėjo iš aukštos kokybės
šilko pasiūtą raštuotą sijoną, kuris plaikstėsi
aplink kojas, vilkėjo tobulai prigludusį medžio
spalvos švarkelį ir avėjo aukštakulnius su raiš-
teliais iki pat blauzdų. Minkštos odos rankinė
ramiai ilsėjosi permesta per petį. Atrodė pro-
tinga, bet ne nuobodi kaip trys anksčiau kal-
bintos kolegės su pilkais kostiumėliais ir do-
kumentų dėklais.

- Ende, - pataisė jį mergina ir jau norėjo kaž-
ką pridurti apie jo saugos sistemą, bet staigus
pavasario vėjo gūsis pakėlė sijoną, atideng-
damas ilgas lieknas kojas ir mažą kraštelį rau-
donų apatinių kelnaičių. Dominykas stengėsi
būti džentelmenas ir nukreipti žvilgsnį į šoną,
bet jai stovint taip arti tai pasirodė gana sudė-
tinga. Tos kojos tikrai traukė akis.

- Ak, - aiktelėjo Endė, gaudydama sijono
klostes. Tačiau vėjo gūsis įsisuko vėl ir jai teko
apsigręžti norint susitvarkyti. Vaizdas iš nuga-
ros buvo toks pat įspūdingas, kaip ir iš priekio.

Dominykas prispaudė kumščius prie šonų, kad susilaikytų nuo pagundos jai padėti.

Endės skruostai paraudo, šviesūs plaukai išsidraikė, ore nuskambėjo kimus, nevaržomas juokas. Vėjas nurimo taip pat staiga, kaip ir sukilo, ir sijonas nugulė ten, kur ir turėjo būti. Bet jis pastebėjo, kaip stipriai ji vis dar laikė šilką prispaudusi prie šlaunų.

- Puikus pirmas įspūdis, tiesa? - pasakė ji žvelgdama su liūdna šypsena veide. Tik minutei jų žvilgsniams susitikus, Dominykas pirmas nukreipė akis į šoną. *Ji tikrai graži.*

Endei prašnekus, vėjas dar kartą užmetė kelias plaukų sruogas jai ant veido. Jis nebuvo iš tų vyrų, kurie turi lakią vaizduotę, bet dabar atrodė, kad būtent vėjas ją stumte stumia į jo namus.

- Esu patyręs ir prastesnių pirmųjų įspūdžių, - tarė jis šiurkščiai. - Man įdomiau, ką kalbėsite toliau.

* * **

Endė svarstė, ką atsakyti. Stovint prie milijardieriaus Dominyko Hanto didžiulio namo pirmą kartą per karjerą grėsė prarasti profesionalumą, kuriuo ji taip didžiavosi.

Ne dėl nutikimo su sijonu ir vėju. Ne dėl to,

kad pribloškė namo dydis ir atviruko verta priešais besidriekianti Sidnėjaus uosto panorama. Tokia išsiblaškiusi ji buvo dėl vyro, stūksančio virš jos kaip bokštas. Liežuvis tarsi apmirė, ji nesijautė galinti ištarti bent vieną protingą frazę.

- Ač... ačiū, - tesugebėjo ištarti bandydama nuo veido nusibraukti vėjo taršomus plaukus.

Ir dirbdama žurnalų ir reklamų agentūrose, ir organizuodama renginius, ji stengėsi patvirtinti savo, kaip sugebančios susikalbėti su sunkiausio būdo žmonėmis, reputaciją. Būtent dėl šios priežasties dvi jos naujai įkurto verslo partnerės nubalsavo, kad tai ji turi kalbėtis su Dominyku Hantu. *Vakarėlių karalienėms* būtinai reikėjo užsakymo, kuris padėtų išgarsinti įmonės vardą ir įsitvirtinti tarp daugybės konkurentų. Dabar našta krito Endei ant pečių.

Eidama į šį prabangų namą žinojo, kad ponas Hantas gali būti reiklus klientas. Sklido gandai, kad kitas tris renginių organizatores iš daug didesnių įmonių jis niekinamai atstūmė dar prieš suteikdamas galimybę kalbėti. O dar ta *Skrudžo* reputacija - vyras, kuris nesidalija savo milijonais su niekuo menkesniu už jį. Šis vyras įkūnijo tai, kuo ji niekada nesišavėjo.

Vis dėlto Endė tikėjo, kad sugebės Dominyką

Hantą įtikinti. Iki jis atidarė duris. Pribloškė jos pačios reakcija į vyrą.

Endė matė nuotraukas, skaitė ne vieną milijardieriaus verslininko interviu, žinojo, kad jis neblogai atrodo. Bet joks išankstinis tyrimas neparengė išlikti ramiai pamačius šį vyrą realybėje – aukštas, plačiapetis, galingi raumenys ryškūs net po nuobodžiu pilku kostiumu. Jis nebuvo berniukas gražuoliukas. Stiprus žandikaulis, šiek tiek kreiva nosis, atrodo, sulaužyta bent tris kartus, putli jausminga burna su išblukusiu baltu randu kamputyje ir juodi plaukai. Ir dar ta tarsi apčiuopiama nuo vyro sklidanti jėga.

Ji turėjo sutelkti profesionalumo likučius, kad nekreiptų dėmesio į šiltą raudonį, nudažiusį kaklą ir skruostus. Į tai, kaip pašėlusiai plaka širdis reaguodama į Dominyką Hantą, stovintį šalia.

Ji negali sau to leisti. Šis darbas jai ir jos draugėms itin svarbus. *Be to, tamsus ir griežtas veidas – ne jos skonio.* Jos idealas – jautrus vyras saulės nugairintais plaukais, kaip pirmoji meilė, kurios, atrodė, ji amžinai gedės.

Stengdamasi išsilaikyti tvirtai Endė ištiesė ranką ir prisivertė nusišypsoti.

- Pone Hantai, pradėkime iš naujo. Endė Niومان iš įmonės *Vakarėlių karalienės*.

Šiltos rankos paspaudimas buvo formalus ir jis linktelėjo rodydamas, kad sutinka su tokiu pasisveikinimu. *Jei vien rankos paspaudimas gali sukelti viso kūno širpuliukus, ji tikrai pateko į bėdą.*

Tai tik verslas. Endė giliai įkvėpė, ištiesino nugarą ir pakėlė galvą sutikti žvilgsnio.

- Girdėjau, kad aš ketvirta renginių organizatorė, su kuria susitinkate, ir neketinu leisti, kad būtų dar ir penkta. Aš turiu būti ta, kuri organizuos jūsų šventę.

Jei Dominyką ir nustebino toks tiesmukumas, jis to neparodė. Pilkos akys išliko ramios ir skvarbios.

- Geriau užeikite į vidų ir įtikinkite mane, kodėl taip turėtų būti, - pareiškė jis.

Net balsas buvo patrauklus. Sodrus ir santūrus, ir išskirtinai vyriškas.

- Priimu iššūkį, - tarė Endė tokiu pasitikinčiu balsu, kokiu tik įstengė.

Tamsiai išdažytomis medinėmis ir kreminio marmuro grindimis ji nusekė Dominyką į trečio dešimtmečio atnaujinto namo svetainę. Centre stūksantys marmuriniai laiptai su grūdinto

plieno baliustradomis viršuje išsišakojo į dvi puses. Tai nebuvo pirmas didingas namas, kuriame ji lankėsi dirbdama šį darbą, bet šis buvo toks įspūdingas, kad reikėjo pasistengti likti susičiaupus.

- Oho, - žvalgėsi aplink, užmiršusi kaip ją trikdė Dominykas Hantas. - Laiptai nuostabūs, taip ir įsivaizduoju čia stovinčius choristus, kalėdinėmis giesmėmis sutinkančius svečius.

Mintys tarsi vaizdai skriejo jai prieš akis. Raudonos ir baltos spalvų choristų drabužiai? Kiekvienas jų laiko susuktą pergamentą su spausdintais giesmių tekstais? O kaip muzika? Styginių kvartetas? Arfininkė?

- Ką turite galvoje? - Dominykas pertraukė jos mintis.

Endė sumirksėjo, kad grįžtų į realybę, ir pažvelgusi į jį nusišypsojo.

- Atsiprašau, pernelyg įsijaučiau. Tai tik keletas idėjų. Žinau, kad vis dar turiu įtikinti, jog esu tinkamiausia šiam darbui.

- Turėjau omeny kalėdines giesmes, - lediniu balsu tarė Dominykas.

Taigi, jis būtų vienas tų priekabių klientų, kuriam reikia suderinti visas smulkmenas. Negi reikės išvardyti visas giesmes, kurios bus

giedamos?

Endė papurtė galvą, norėdama pasakyti, kad dabar tai nesvarbu.

- Tai buvo tik mintis. Bet choras vis tiek puikiai tiktų ant laiptų. Gal netgi vaikų choras. Vakarėlio svečiai kaipmat užsikrėstų Kalėdų nuotaika.

- Tai nebus *kalėdinis* vakarėlis, - jis tarsi išspjovė žodį kalėdinis.

- Bet juk vakarėlis rengiamas gruodžio mėnesį? Pagalvojau, kad...

Dominykas sustingo ir tą akimirką, kai jo akys patamsėjo, o antakiai susiliejo į tiesią liniją, Endė suprato, kad jo reputacija ne iš piršto laužta.

- Tiesą sakant, išvis nenoriu jokio vakarėlio savo namuose, bet tai būtina padaryti dėl verslo.

- Tikrai? - Endė stengėsi neleptelėti nieko blogo. Klientas, kuris nenori jokio vakarėlio? Šito ji nesitikėjo. Jos įsitikinimas, kad puikiai susidoros su situacija - tiksliau su šiuo vyru - kaipmat ėmė blėsti.

Ji sugriežė dantimis stengdamasi išlaikyti balsą ramų....